

ОТЕЧЕСТВО И ЛЮБОВЬ

или

ОТЪ ТРЪНЬ ТА НА ГЛОГЪ.

I.

Въ лѣто 1861 всичка Полша ся вѣлнуваше. Всичкий народъ бѣше завладанъ отъ жаждѣтъ на мученичеството, и пренесе себеси всесъжженіе за свободѣтъ. Множество ся събираше та ся молеше по улицѣтъ на градовѣтъ, и стрѣляны и умирающи поздравявахъ смъртътъ като божественъ пріятель.

— „Не ся боѣж отъ Васъ; защото имамы силиж войскѣж,“ думаше князь Горчаковъ на графа Замойскаго.

— „Готови сме да умремъ всица отъ рускѣтъ крушумы, или да ся скапимъ въ рудницѣтъ на Сибирь“ отговаряше графѣтъ; „Но прѣдпочинамы по добръ да бждемъ избиты отъ васъ, а не да отворимъ войнѣ съ васъ,“ и всичкий народъ подвыкваше, като сочаше сърцето си: „Ето го! Защо търсите живото между мрътвытъ?“